

SOTA EL SALZE ALTÍSSIM

Finalitzada la secundària, van creure que els estudis s'havien acabat per sempre. Les seves famílies no es podien permetre enviar-los a ciutat, i el pare del Fran mai no hauria permès que marxés del poble. Malgrat no parlar-ne, la preocupació més gran dels dos amics era que, entrompat fins al capdamunt un vespre qualsevol, el pare enviés son fill a l'altre barri d'una pallissa. L'home mantenia el cos fort fruit d'anys i anys de llaurar la terra tot i estar llardós i ventrut. Se li havia inflat tant la panxa que els dos amics fantasiejàvem que de sobte li brollava un fil del melic i s'enlairava com un globus fins a desaparèixer entre núvols. Imaginar l'estampa els feia riure perquè la processó anava per dins.

Onofre, el dia menys esperat, i quan tingui prou forces, marxaré lluny. I tu també vindràs, deia sovint el Fran mentre li mostrava un mapa detallat del Regne Unit. I quan les coses aquí siguin diferents, tornarem.

D'ençà que la mare del Fran havia mort, el rebuig cap al pare havia esdevingut irreversible. Tanta bufetada l'havia buidat d'afecte, i des de ben petit havia estat testimoni de com la mare també s'enduia més d'una galtada.

El Fran i l'Onofre passaven el temps immersos en l'explosió de color que l'entorn els oferia. I un vespre boirós de juliol, després de triar els còdols més minsos i llançar-los a flor d'aigua per veure'ls saltar sobre la superfície del riu, van endinsar-se al cor del bosc. El Fran s'hi trobava especialment a gust; la boirassa evocava el paisatge feréstec de les estimades novel·les victorianes heretades de la mare.

Després de caminar durant una llarga estona cercant una petita esplanada, van estirar-se panxa amunt sota un salze molt i molt alt. En silenci, gaudien dels sons de la natura. Alhora, però, l'Onofre sentia una tensió inusual que creixia i creixia. Era estrany tenir aquella sensació al costat de qui considerava el seu millor amic. Al cap d'uns minuts, va notar com uns dits bullents li acaraven el dors de la mà. Va restar ben quiet aguantant la respiració i els ulls clucs, i en tornar a percebre les carícies i confirmar així que no les havia imaginades, una cremor a l'entreuix va fer-li tremolar el cos. Aleshores, els llavis del Fran van fregar els seus, i quan ho van fer per segona vegada, l'Onofre va gosar a obrir-los una mica i el seu amic va humitejar-los amb la punta de la llengua. Tots dos van deixar-se anar.

Els primers rajos del matí van descobrir els cossos entreteixits i nus. L'un i l'altre van mirar-se sense pressa abans d'acomiar-se, i l'Onofre va pensar que els ulls del Fran mostraven unes ganes de viure que no li havia vist mai.

Al vespre no el va tornar a veure. Ni l'endemà. L'ànima se li encongia pensant que potser el Fran es penedia del que havia passat, però sobretot patia per la seva situació a casa. Incapaç de fer passar les hores, va anar a trobar-lo.

Cal Fran estava apartada de la resta de cases i masies del poble, i mentre feia camí resava per no creuar-se amb el pare. Quan per fi hi va arribar, el silenci absolut de l'entorn va eriçar-li la pell.

En espitjar la porta de la casa, una pudor intensa va obligar-lo a tapar-se els narius. Tot dirigint-se cap a l'habitació del Fran i, com si entrés en una mena de trànsit, el seu pensament va retrocedir en el temps. Li assaltaven, vívids, flaixos d'infantesa en els mosaics de cultiu que conformaven la seva petita contrada, i

vorejant el riu hi reconeixia dues figures menudes. El Fran anava al davant i ell al darrere, sempre seguint-li els passos amb determinació. La ferum va tornar-lo de nou a la casa del seu amic i va entrar a l'habitació. L'escenari que hi va trobar li va distendre el cor i, amb una fredor que mai no s'hauria atribuït, va passar per sobre del cadàver i de l'escopeta de caça per accedir a l'amagatall on el Fran guardava les coses més preuades. Va trobar una còpia de *Jane Eyre* i cap rastre dels diners que estalviava. Només unes pessetes escampades que, amb les presses, devien haver caigut. Va fer una darrera llambregada al cos inert i amarat de sang seca i, prement el llibre contra el seu pit, va fugir.

Els habitants del poble, tips d'aquell home sense escrúpols, van consensuar un relat que deixaria el nano tranquil allà on fos. I el relat va satisfer tothom, fins i tot a la policia: com que el fill no tornaria i hauria de morir sol, el borratxo de Cal Fran va engegar-se un tret.

Al mateix vespre, l'Onofre va endinsar-se al bosc amb una llanterna i amb el llibre del Fran. Entre les pàgines de *Jane Eyre* hi havia uns bitllets i un paper doblegat. L'Onofre va esbossar un somriure i va desplegar, sota el salze altíssim, el mapa que tants cops li havia ensenyat el seu amic. De seguida va identificar el senyal que cercava: en un minúscul indret del nord-est d'Anglaterra, hi havia guixades una *efa* i una *o* amb el signe de *més* al mig.

Bella Baxter

13 / 12 / 1978

Categoria adulta en prosa